

На 1924 рік

Євген Плужник

Франціє!

Чи то ж твоїм повіям

Ублагати неблаганний час,

Щоб зі сходу вітер не повіяв –

Від Дніпра,

Від Ільменю,

Від нас!

Азіати!

Дикуни!

Морлоки!

А дивись – лягла земля під пар,

Щоб вплести червоні дні і роки

Навіть в твій безглуздий календар!

Після днів натхнення і Бастілій –

Грабувати робітничий Рур!

– Це, щоб морем крові від розстрілів

Фарбувати свій Версаль і Лувр?

Франціє!

Невже ж твоїм рушницям

Розстріляти всі нові віки,

Що міцні такі, немов та криця,

Де селяни і робітники?

І невже, невже тобі не сором,

І невже ніколи не болять,

Що земля уся тобі докором,

Що тобі докором кожна мить!

Азіати?

Дикуни ми?

– Добре!

Ну, а ти, така шляхетна, ти!

Що влягла гарматним димом обрій,

Щоб не зріти братньої мети!

Франціє!

Версалью і Париже!

Ні, не ви зірвете той новий

Календар,

Що схід натхненний пише!

Ні, не ви!

Не ви!

Не ви!